

Odwwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 8 października 2008 r. w sprawie T-51/07 Agrar-Invest-Tatschl GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 12 grudnia 2008 r. przez Agrar-Invest-Tatschl GmbH

(Sprawa C-552/08 P)

(2009/C 55/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Agrar-Invest-Tatschl GmbH (przedstawiciele: U. Schrömbges i O. Wenzlaff, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 8 października 2008 r. w sprawie T-51/07 Agrar-Invest-Tatschl GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich,
- zgodnie z pierwszym żądaniem wniosku z dnia 22 lutego 2007 r. w sprawie T-51/07 przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 oraz art. 1 ust. 3 decyzji Komisji C (2006) 5789 final (REC 05/05) z dnia 4 grudnia 2006 r.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu Pierwszej Instancji oddalającemu skargę wnoszącego odwołanie na decyzję Komisji C (2006) 5789 final z dnia 4 grudnia 2006 r. w sprawie retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych wnoszącego odwołanie, z tytułu przywozu cukru z Krocji.

Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę wnoszącego odwołanie na podstawie braku dobrej wiary, jednego z czterech wymogów pozwalających na niedokonanie retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych. Sąd stwierdził, że w świetle art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celný, osoba odpowiedzialna za uiszczenie należności celnych nie może powoływać się na dobrą wiarę, jeżeli Komisja, jak w niniejszej sprawie, opublikowała w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich opinię wyrażającą uzasadnione wątpliwości w odniesieniu do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez kraj korzystający. Było też bez znaczenia zdaniem Sądu Pierwszej Instancji, że wnoszący odwołanie działał w dobrej wierze w zakresie późniejszych potwierdzeń autentyczności i prawidłowości świadectw przewozowych, gdyż w każdym razie nie działał w dobrej wierze w chwili dokonania przywozu.

Wnoszący odwołanie wskazuje w nim na nieprawidłowość dokonanej przez Sąd Pierwszej Instancji interpretacji art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty wspólnotowego kodeksu celnego. Podnosi on, że dokonana przez Sąd wykładnia jest błędna w zakresie w jakim zdaniem Sądu opublikowana w Dzienniku Urzędowym opinia wyrażająca wątpliwości w odniesieniu do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez kraj korzystający, wyłącza dobrą wiarę również wówczas gdy, jak w niniejszej sprawie, odpowiednie świadectwa wydane w związku z zapewnieniem preferencyjnego traktowania były objęte po publikacji ostrzeżeniem w zakresie procedury weryfikacyjnej, która potwierdziła ich autentyczność i prawidłowość.

Sąd Pierwszej Instancji odmówił uznania, że skutek ostrzeżenia, o którym mowa w art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty wspólnotowego kodeksu celnego jest ograniczony zasadą w świetle której decyzje organów celnych państw trzecich w ramach systemu współpracy administracyjnej powinny być uznawane. Omawiany przepis wspólnotowego kodeksu celnego zawiera domniemanie prawne złej wiary wzruszalne — jak w niniejszej sprawie — poprzez przeprowadzenie procedury weryfikacji. Dobra wiara wnoszącego odwołanie jest zatem przywrócona poprzez przez późniejsze potwierdzenie prawdziwości i prawidłowości świadectw przewozowych, co oznacza, że wnoszący odwołanie może opierać się na okoliczności, że podstawy wątpliwości wyrażonych przez Komisję w opublikowanej opinii odpadły w toku procedury weryfikacyjnej. Dobra wiara wnoszącego odwołanie nie zależy zatem od właściwego wydania rzeczonych świadectw przewozowych przez władze Krocji lecz od właściwej weryfikacji tych świadectw przez władze celne na podstawie wątpliwości wskazanych przez Komisję w opinii co o ich prawidłowego wydania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 17 grudnia 2008 r. — Portakabin Limited i Portakabin B.V. przeciwko Primakabin B.V.

(Sprawa C-558/08)

(2009/C 55/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Portakabin Limited i Portakabin B.V.

Strona pozwana: Primakabin B.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Gdy przedsiębiorca, który handluje różnymi towarami lub usługami (zwany dalej „autorem ogłoszenia”) korzysta z możliwości podania u operatora wyszukiwarki hasła [w przypadku reklamy przez internet można skorzystać z możliwości odpłatnego zgłoszenia tzw. haseł w programach wyszukiwujących takich jak Google. Gdy takie hasło zostanie wpisane do wyszukiwarki, pojawia się skierowanie na stronę internetową autora ogłoszenia bądź lista znalezionych stron bądź ogłoszenie po prawej stronie strony z wynikami z tytułem „linki sponsorowane”], które jest identyczne jak znak towarowy zarejestrowany przez inną osobę (zwaną dalej „właścicielem znaku towarowego”) dla podobnych towarów lub usług, a podane hasło — co nie jest widoczne dla użytkownika wyszukiwarki — prowadzi do tego, że ten użytkownik internetowy, który wpisuje to słowo, na liście wyników operatora wyszukiwarki znajduje odniesienie do strony internetowej autora ogłoszenia, to czy stanowi to używanie przez tego autora ogłoszenia zarejestrowanego znaku towarowego w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG (1)?
- b) Czy stanowi przy tym różnicę, czy to odniesienie jest wymienione
- na ogólnej liście znalezionych stron, lub
 - w części ogłoszeń oznaczonej jako taka?
- c) Czy stanowi przy tym różnicę,
- czy autor ogłoszenia już przy informacji o odniesieniu na stronie internetowej operatora wyszukiwarki faktycznie oferuje towary lub usługi, które są identyczne z towarami lub usługami, dla których jest zarejestrowany znak towarowy, lub
 - czy autor ogłoszenia na własnej stronie internetowej, na którą może być przekierowany (hiperłącze) użytkownik internetowy [o którym mowa w pytaniu pierwszym lit. a)], faktycznie oferuje towary lub usługi, które są identyczne z towarami lub usługami, dla których jest zarejestrowany znak towarowy?
- 2) Jeżeli i w zakresie w jakim na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 6 dyrektywy, w szczególności art. 6 ust. 1 lit. b) i c) może wtedy prowadzić do tego, że właściciel znaku towarowego nie może zakazać używania, o którym mowa w pytaniu pierwszym, a jeżeli tak, to w jakich okolicznościach?
- 3) W zakresie w jakim na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 7 dyrektywy ma zastosowanie, gdy oferta autora ogłoszenia dotyczy, jak opisano w pytaniu pierwszym, towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Wspólnoty pod opisanym w pytaniu pierwszym znakiem towarowym właściciela znaku lub za jego zgodą?
- 4) Czy odpowiedzi udzielone na powyższe pytania dotyczą także zarejestrowanych przez autora reklamy haseł, o których mowa w pytaniu pierwszym, w których ten znak towarowy jest świadomie podawany z drobnymi błędami w pisowni, przez co możliwości wyszukiwania przez społeczność korzystającą z internetu stają się bardziej celowe, gdy

się przyjmie, że znak towarowy na stronie internetowej klienta jest podawany prawidłowo?

- 5) Jeżeli i w zakresie w jakim odpowiedź na powyższe pytania prowadzi do tego, że nie ma miejsca używanie znaku towarowego w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy: czy państwa członkowskie mogą wówczas w odniesieniu do używania haseł takich, jakie są przedmiotem tej sprawy, na podstawie art. 5 ust. 5 dyrektywy według przepisów obowiązujących w tych państwach w zakresie ochrony przed korzystaniem ze znaku w innych celach niż odróżnianie towarów lub usług, przyznać ochronę przed korzystaniem z tego znaku, przez co zdaniem sądów tych państw członkowskich charakter odróżniający lub renoma znaku towarowego byłyby w niedozwolony sposób wykorzystywane lub naruszone, czy też w tym przypadku sądy krajowe obowiązują ograniczenia prawa wspólnotowego związane z odpowiedziami na powyższe pytania?

(1) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-560/08)

(2009/C 55/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán, D. Recchia i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy:
 - art. 2 ust. 1, art. 3 i 4 ust. 1 albo 2, a także art. 5 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (1), w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 na odcinkach 1, 2 i 4; art. 6 ust. 2 i art. 8 dyrektywy 85/337/EWG w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 na odcinkach 2 i 4; oraz art. 9 dyrektywy 85/337 w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 na odcinkach 1,2 i 4;